

luatphapcuaducchuatroi.org

Phụ lục 8h: Sự Vâng Phục Một Phần và Mang Tính Biểu Tượng Liên Quan Đến Đền Thờ

Trang này là một phần của loạt bài nghiên cứu về các luật pháp của Đức Chúa Trời chỉ có thể được tuân giữ khi Đền Thờ còn hiện diện tại Giê-ru-sa-lem.

- [Phụ lục 8a: Các Luật Pháp của Đức Chúa Trời Đòi Hỏi Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8b: Các Lễ Tế — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8c: Các Kỳ Lễ Kinh Thánh — Vì Sao Ngày Nay Không Kỳ Lễ Nào Có Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8d: Các Luật Thanh Tẩy — Vì Sao Không Thể Thực Hiện Nếu Không Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8e: Phần Mươi và Hoa Lợi Đầu Mùa — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8f: Nghi Thức Tiệc Thánh — Bữa Ăn Cuối Cùng của Chúa Giê-su Chính Là Lễ Vượt Qua](#)
- [Phụ lục 8g: Luật Na-xi-rê và Các Lời Khấn — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8h: Sự Vâng Phục Một Phần và Mang Tính Biểu Tượng Liên Quan Đến Đền Thờ \(Trang này\).](#)
- [Phụ lục 8i: Thập Tự Giá và Đền Thờ](#)

Một trong những sự hiểu lầm lớn nhất trong tôn giáo hiện đại là niềm tin rằng Đức Chúa Trời chấp nhận sự vâng phục một phần hoặc sự vâng phục mang tính biểu tượng thay cho các điều răn mà Ngài đã ban. Nhưng Luật Pháp của Đức Chúa Trời là chính xác. Mỗi lời, mỗi chi tiết, mỗi ranh giới được bày tỏ qua các tiên tri của Ngài và qua Đấng Mê-si đều mang trọn sức nặng của thẩm quyền Ngài. Không được thêm. Không được bớt (Phục truyền luật lệ ký 4:2; 12:32). Ngay khi một người quyết định rằng một phần của Luật Pháp Đức Chúa Trời có thể bị thay đổi, làm nhẹ đi, thay thế, hoặc tưởng tượng lại, thì người ấy không còn vâng phục Đức Chúa Trời nữa — người ấy vâng phục chính mình.

Sự chính xác của Đức Chúa Trời và bản chất của sự vâng phục thật

Đức Chúa Trời chưa bao giờ ban những điều răn mơ hồ. Ngài ban những điều răn cụ thể. Khi Ngài truyền về [các lễ tế](#), Ngài nêu rõ chi tiết về con vật, thầy tế lễ, bàn thờ, lửa, địa điểm và thời điểm. Khi Ngài truyền về [các kỳ lễ](#), Ngài xác định các ngày, các cửa lễ, các yêu cầu về sự thanh sạch, và nơi thờ phượng. Khi Ngài truyền về [các lời khấn](#), Ngài định nghĩa cách chúng bắt đầu, cách chúng được duy trì, và cách chúng phải kết thúc. Khi Ngài truyền về [phần mười và hoa lợi đầu mùa](#), Ngài định nghĩa phải đem gì đến, đem đến đâu, và ai là người nhận. Không điều gì phụ thuộc vào sự sáng tạo của con người hay cách giải thích cá nhân.

Sự chính xác này không phải là ngẫu nhiên. Nó phản ánh bản tính của Đấng đã ban Luật Pháp. Đức Chúa Trời không bao giờ cầu thả, không bao giờ mơ hồ, không bao giờ để ngỏ cho sự ứng biến. Ngài đòi hỏi sự vâng phục đối với điều Ngài đã truyền, chứ không phải đối với điều con người ước Ngài đã truyền.

Vì vậy, khi ai đó vâng phục một điều luật cách một phần — hoặc thay thế các hành động bắt buộc bằng những hành động mang tính biểu tượng — thì người ấy không còn vâng phục Đức Chúa Trời nữa. Người ấy đang vâng phục một phiên bản của điều răn do chính mình sáng chế.

Sự vâng phục một phần là sự bất tuân

Sự vâng phục một phần là nỗ lực giữ những yếu tố “dễ” hoặc “thuận tiện” của một điều răn, trong khi gạt bỏ những yếu tố khiến người ta cảm thấy khó, tốn kém, hoặc hạn chế. Nhưng Luật Pháp không đến trong các mảnh vụn. Vâng phục có chọn lọc là từ chối thẩm quyền của Đức Chúa Trời trên những phần đang bị bỏ qua.

Đức Chúa Trời đã cảnh cáo Y-sơ-ra-ên nhiều lần rằng từ chối dù chỉ một chi tiết trong các điều răn của Ngài là phản loạn (Phục truyền luật lệ ký 27:26; Giê-rê-mi 11:3-4). Chúa Giê-su xác nhận cùng một chân lý khi Ngài nói rằng ai nói lỏng dù là điều răn nhỏ nhất cũng bị gọi là nhỏ nhất trong vương quốc thiên đàng (Ma-thi-ơ 5:17-19). Đấng Mê-si chưa bao giờ cho phép bỏ phần khó mà giữ phần còn lại.

Mọi người cần hiểu rõ rằng các luật lệ phụ thuộc Đền Thờ chưa bao giờ bị bãi bỏ. Đức Chúa Trời đã loại bỏ Đền Thờ, chứ không loại bỏ Luật Pháp. Khi một điều luật không thể được tuân giữ trọn vẹn, sự vâng phục một phần không phải là một lựa chọn. Người thờ phượng phải tôn kính Luật Pháp bằng cách từ chối sửa đổi nó.

Sự vâng phục mang tính biểu tượng là sự thờ phượng do con người tạo ra

Sự vâng phục mang tính biểu tượng còn nguy hiểm hơn. Nó xảy ra khi một người cố thay thế một điều răn không thể thực hiện bằng một hành động biểu tượng được thiết kế để “tôn kính” luật gốc. Nhưng Đức Chúa Trời không hề cho phép các sự thay thế mang tính biểu tượng. Ngài đã không cho phép Y-sơ-ra-ên thay thế các lễ tế bằng lời cầu nguyện hay thay thế các kỳ lễ bằng sự suy niệm khi Đền Thờ còn đứng vững. Ngài không cho phép các lời khấn Na-xi-rê mang tính biểu tượng. Ngài không cho phép phần mười mang tính biểu tượng. Ngài chưa bao giờ bảo ai rằng các nghi thức bên ngoài có thể được thay thế bằng các phiên bản đơn giản hóa mà con người có thể làm ở bất cứ nơi đâu.

Tạo ra sự vâng phục mang tính biểu tượng là giả vờ rằng sự bất khả thi về mặt thể chất của sự vâng phục đã khiến Đức Chúa Trời bị bất ngờ — như thể Đức Chúa Trời cần chúng ta giúp “mô phỏng” điều mà chính Ngài đã loại bỏ. Nhưng đó là một sự xúc phạm đối với Đức Chúa Trời. Nó xem các điều răn của Ngài là linh hoạt, xem sự chính xác của Ngài là có thể thương lượng, và xem ý muốn của Ngài là điều phải được “hỗ trợ” bằng sự sáng tạo của con người.

Sự vâng phục mang tính biểu tượng là sự bất tuân, vì nó thay thế điều răn Đức Chúa Trời đã phán bằng điều Ngài không hề phán.

Khi sự vâng phục trở nên bất khả thi, Đức Chúa Trời đòi hỏi sự kiềm chế, không phải sự thay thế

Khi Đức Chúa Trời loại bỏ Đền Thờ, bàn thờ và sự phục vụ của người Lê-vi, Ngài đã tuyên bố một cách dứt khoát: một số điều răn không còn có thể được thực hiện. Nhưng Ngài không hề cho phép bất cứ điều gì thay thế chúng.

Phản ứng đúng đắn trước một điều răn không thể được tuân giữ về mặt thể chất rất đơn giản:

Hãy kiềm chế, không “thực hiện”, cho đến khi Đức Chúa Trời phục hồi phương tiện để vâng phục.

Đây không phải là sự bất tuân. Đây là sự vâng phục đối với những ranh giới mà chính Đức Chúa Trời đã thiết lập. Đây là sự kính sợ Đức Giê-hô-va được bày tỏ qua sự khiêm nhường và tự kiềm chế.

Sáng chế một phiên bản biểu tượng của luật không phải là khiêm nhường — đó là phản loạn được khoác áo sốt sắng.

Mỗi nguy của những “biến thể có thể làm được”

Tôn giáo hiện đại thường cố tạo ra những “biến thể có thể làm được” cho các điều răn mà Đức Chúa Trời đã khiến trở nên bất khả thi:

- Một nghi thức Tiệc Thánh được sáng chế để thay thế sinh tế Lễ Vượt Qua
- Một khoản dâng 10 phần trăm tiền bạc thay thế phần mười mà Đức Chúa Trời đã định nghĩa
- Các “buổi diễn tập” kỳ lễ thay thế các cửa lễ được truyền tại Giê-ru-sa-lem
- Các thực hành Na-xi-rê mang tính biểu tượng thay thế lời khấn thệ
- Các “bài dạy về thanh sạch nghi lễ” thay thế hệ thống thanh sạch theo Kinh Thánh

Mỗi thực hành như vậy đều theo cùng một khuôn mẫu:

1. Đức Chúa Trời đã ban một điều răn chính xác.
2. Đức Chúa Trời loại bỏ Đền Thờ, khiến sự vâng phục trở nên bất khả thi.
3. Con người sáng chế một phiên bản đã sửa đổi mà họ có thể thực hiện.
4. Họ gọi đó là vâng phục.

Nhưng Đức Chúa Trời không chấp nhận các sự thay thế cho các điều răn của Ngài. Ngài chỉ chấp nhận sự vâng phục mà chính Ngài đã định nghĩa.

Tạo ra một sự thay thế là hàm ý rằng Đức Chúa Trời đã phạm sai lầm — rằng Ngài mong đợi sự vâng phục tiếp tục, nhưng lại không giữ gìn phương tiện để vâng phục. Nó xem sự khôn ngoan của con người như một giải pháp cho một “vấn đề” mà Đức Chúa Trời bị cho là đã bỏ sót. Đây là một sự sỉ nhục đối với sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời.

Sự vâng phục ngày nay: tôn kính Luật Pháp mà không sửa đổi nó

Tư thế đúng đắn ngày nay cũng là tư thế được đòi hỏi xuyên suốt Kinh Thánh: vâng phục mọi điều Đức Chúa Trời đã khiến có thể, và từ chối sửa đổi điều Ngài chưa khiến có thể.

- Chúng ta vâng phục các điều răn không phụ thuộc Đền Thờ.
- Chúng ta tôn kính các điều răn phụ thuộc Đền Thờ bằng cách từ chối sửa đổi chúng.
- Chúng ta bác bỏ sự vâng phục một phần.
- Chúng ta bác bỏ sự vâng phục mang tính biểu tượng.
- Chúng ta kính sợ Đức Chúa Trời đủ để chỉ vâng phục điều Ngài đã truyền, theo cách Ngài đã truyền.

Đây là đức tin thật. Đây là sự vâng phục thật. Bất cứ điều gì khác đều là tôn giáo do con người tạo ra.

Tám lòng run rẩy trước lời Ngài

Đức Chúa Trời đẹp lòng người thờ phượng run rẩy trước lời Ngài (Ê-sai 66:2) — chứ không phải người thờ phượng sửa đổi lời Ngài để làm cho nó thuận tiện hoặc khả thi. Người khiêm nhường từ chối sáng chế các luật mới để thay thế những luật mà Đức Chúa Trời tạm thời đặt ngoài tầm với. Người ấy nhận biết rằng sự vâng phục luôn phải khớp với điều răn mà Đức Chúa Trời thật sự đã phán.

Luật Pháp của Đức Chúa Trời vẫn hoàn hảo. Không điều gì bị bãi bỏ. Nhưng không phải mọi điều răn đều có thể được tuân giữ ngày nay. Phản ứng trung tín là từ chối sự vâng phục một phần, bác bỏ sự vâng phục mang tính biểu tượng, và tôn kính Luật Pháp đúng chính xác như Đức Chúa Trời đã ban.